

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ærede medlem nærmere, og kunstmuseerne. Der er naturligvis en forskel, som begrundes de to forskellige lovforslag, men der er naturligvis også visse fælles linjer, som ikke bør overses, og som har fundet deres naturlige udtryk i formuleringen af dette lovforslag.

Det kan jo ikke nægtes, at det grundbillede af venstres kulturpolitik, der træder frem gennem det ærede medlem hr. Sinnbecks indlæg, er en haltende holdning i forholdet mellem programmets ord og virkeligheden. Det er befolkningen, der overalt i landet er gået i spidsen, og intet i forslaget peger på direkte statsinitiativ. Vi ønsker tværtimod, at befolkningen i fremtiden som hidtil vil vise sin interesse. Men det ville være rart, inden næste nummer af avisen udkommer, om det ærede medlem ville læse også side 7.

Til det ærede medlem hr. Poul Thomsen vil jeg svare, at det naturligvis er et problem, hvorledes egnede lokaler fremskaffes.

Det er omtalt i bemærkningerne side 8:

„for kunstmuseernes vedkommende bør der som hovedregel fra stedlig side vises museumssagen den interesse, at egnede lokaler tilvejebringes til formålet.“

Men der kan naturligvis også tænkes kunstmuseer af en sådan størrelsesorden, at det er rimeligt, at staten rækker en hjælpende hånd. Hvis man i Århus har indsamlet et millionbeløb og derved vist den gode vilje, er det ikke urimeligt, om staten træder hjælpende til. Hvis Ålborg udfolder en stor plan, Aaltos vældige kunstmuseum, og selv lægger betydelige beløb i puljen, så er det ikke unaturligt, ikke urimeligt, at staten træder hjælpende til; men her må man tage standpunkt i det konkrete tilfælde, og det må være den bevillende myndighed, der træffer den endelige afgørelse.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen spurgte mig, hvorledes man skulle forstå § 1; var der ikke en overbetoning af den danske linje? Nu er det vel naturligt og rimeligt, at de fleste museer giver en dog nogenlunde sammenhængende linje i dansk kunsts udvikling. Det betyder meget, hvis vi kan se denne kunsts udviklingslinje gennem 100-150 år; det er ikke mindst af stor værdi for ungdommen, der skal føres ind i en elementær forståelse af vor kulturhistorie.

Men jeg vil gøre det ærede medlem opmærksom på, at der står: „en eller flere betydende epoker af billedkunsten“. Herved forstås der billedkunst i al almindelighed, også international, således at der i virkeligheden er givet meget vide rammer i lovforslagets formulering. Hvis man kan finde en mere egnet formulering og en bedre formulering, så står jeg naturligvis åben heroverfor.

Det ærede medlem hr. Morten Lange raillerede med nogle flotte bemærkninger over lovforslagets affattelse, men jeg fik ikke mange eksempler på denne såkaldt dårlige affattelse. Når den kommunale valgperiode er nævnt for nævnets vedkommende, er det selvfølgelig, fordi det ene medlem af de tre har sin basis i de kommunale organisationer og det derfor kan være naturligt at tage just den valgperiode som basis. Men det er den slags ting, der naturligvis kan drøftes i udvalget.

Situationen er for mange af vore kunstmuseers vedkommende ringe. Situationen er faktisk meget mangelfuld, og offervillige personer slider i det uden at opnå et blot nogenlunde tilfredsstillende resultat. Det gælder mange steder rundt i landet. Jeg tror, at disse mennesker vil føle forslaget her som en opmuntring. Nu er der lagt klare rammer til rette om den udvikling, der skal komme, og alene det vil betyde en del.

Sinnbeck: Det er nødvendigt for mig at understrege, at de bemærkninger, der står på side 7, 8, 9 eller 10 i bemærkningerne til lovforslaget, ikke har noget som helst at gøre med den lovtæst, vi taler om. Den højtærede minister har en tendens til at gå ud fra, at hele det høje folketing vil acceptere bemærkningerne om den nu siddende ministers personlige opfattelse af tingene som lovforslag, som lovtæst. Det kan vi ikke, naturligvis ikke.

Det, jeg sagde, var ikke på nogen måde i uoverensstemmelse med venstres kulturprogram, tværtimod må jeg mene. Når ministeren hævder, at museumsnævnet kun skal være et hjælpeorgan, at man på enhver måde vil sikre selvstyret og friheden for de lokale museer, så må jeg dog sige, at efter lovforslaget skal museumsnævnet altså dels være med til at bestemme, hvem der skal være tilskudsberettiget, dels skal dette